

oven i Købet set Eksempler paa, at en saadan Kvinde foretrækker at gaa i Fængsel og tage Straf, frem for at det skal gaa ud over Alfonsen. Vi har her det objektive Kriterium, at han har boet sammen med hende, og jeg tror ikke, vi gaar nogen for nær, naar vi siger, at i saadanne Tilfælde skal ogsaa han straffes. Jeg synes heller ikke den Betragtning, der fremføres for, at han ikke skal straffes, er rigtig; man siger: Det er ikke en strafbar Handling at bo sammen med en saadan Kvinde. Thi i samme Øjeblik, som vi siger: Jo, det Tilfælde rammes af Straffeloven, saa erklærer vi noget saadant for strafbart og siger til vedkommende Person: Du maa ikke bo sammen med en saadan Kvinde, og hvis du alligevel gør det, er der ikke blot Formodning om, men Lovgivningen gaar ud fra som sikkert, at du har Fordel af denne Kvinde og misbruger hende. Alle vore sagkyndige, som har beskæftiget sig med dette Forhold i Praksis, siger, at vi kommer ikke Alfonsoeriet til Livs, medmindre vi tager det Tilfælde med, for det, at de deler Bolig, er det objektive ydre Kriterium, det kan man bevise.

Jeg kan heller ikke slutte mig til § 232, som fastsætter Straf for den, som modtager Betaling for at øve kønslig Uædelighed med en Person af samme Køn, medens der ikke sættes Straf for den, der yder Betalingen. Lad os tage et Eksempel, et af de mest grelle: En Mand, der har godt Raad, staar i kønsligt Forhold til en ulykkelig stillet og betaler ham derfor, og saa skal denne ulykkeligt stillede altsaa straffes, men ikke den, der har betalt ham. Jeg forstaar, hvorfor Ministeren har stillet sig paa dette Standpunkt, nemlig fordi han rimeligvis som Justitsminister har set Sager, hvor et saadant Forhold er blevet misbrukt til Pengeafpresning, idet vedkommende, der har modtaget Betaling, senere — maaske mange Aar efter at Forbrydelsen har fundet Sted — plager den paagældende og stadig siger til ham: Jeg maa have Penge, ellers gaar jeg hen og melder, hvad der er sket imellem os. Vi har endogsaa set Eksempler paa, at en Mand mange Aar efter, at et saadant Forhold har fundet Sted — han har muligvis nu stiftet Familie og sidder med Kone og Børn —, i sin Nød er gaaet til Politiet og har søgt dets Assistance mod en saadan Mand, der vilde presse ham for Penge. Politiet har i mange Tilfælde hjulpet vedkommende ved at tale med den Person, der truede, og meddele ham, at hans Fremgangs-

maade kunde straffes som Pengeafpresning, og han er da holdt op. Men hvorfor i al Verden skal saadanne Sager, som muligvis ligger mange Aar tilbage i Tiden, nu drages frem for Offentligheden, siger man saa. Er det ikke bedre at sige: Her foreligger i Virkeligheden intet strafbart, og Sagen sluttes; lad os derfor endelig lade være med at gribe ind i disse Forhold. Jeg antager, det er den Slags Motiver, der har ledet Ministeren, men det forekommer mig alligevel, at vi ikke af Hensyn til Faren for Pengeafpresning skal sige, at den, der yder Betalingen, skal være fri for Straf, det er vist at gaa for vidt til den anden Side. Ogsaa i det Tilfælde maa man se at komme udenom ved at tro paa vore Embedsmænd, de Mennesker, som har med den Slags Sager at gøre; selv om de undertiden foretager en lille Kompetenceoverskridelse, skal man ikke derfor gaa alt for strengt til Værks. Jeg tror at turde sige, at de fleste Embedsmænd har foretaget Kompetenceoverskridelser, og jeg ved i alt Fald, at jeg for mit Vedkommende har gjort det, om ikke paa dette Omraade saa paa mange andre. Jeg synes, det er heldigt at give en vis Bevægelsesfrihed paa disse Omraader; derfor behøver den paagældende Embedsmand ikke at skjule det; han kan sige det til sine overordnede. Jeg vil ogsaa antage, at der er andre, der har foretaget Kompetenceoverskridelser, saa lad os ikke stille os alt for strengt der. Men jeg forstaar godt Tanken med det; Tanken er for saa vidt god, men det gaar ikke, at man kun vil straffe den, som modtager Betaling, medens derimod den, som forleder ham, den, som tilskynder ham, den, som frister ham med Penge, medens han maaske er i en vanskelig Situation, absolut skal være straffri; det er for umoralsk, at Lovgivningen ikke sætter sit Stempel paa denne Mand, men siger, at han kan ikke rammes. Jeg synes ikke, det gaar an; vi maa forandre denne Paragraf og saa forsøge at hjælpe os saa godt, vi kan, i de kedelige Tilfælde, der paa anden Maade kan fremkomme; jeg synes ikke, der er nogen anden Vej.

§ 234 staar jeg ligeledes lidt uforstaaende overfor; den angaar Krænkelser af Blufærdigheden og svarer til den gældende Straffelovs § 185. Jeg forstaar ikke, hvorfor den højtærede Justitsminister har formindsket Straffen her i Forhold til den nugældende Straffelov. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til det, navnlig fordi det, som vi jo alle ved, er en Paragraf,